

РЪДИАРД КИПЛИНГ
КАК ЛЕОПАРДЪТ СТАНА НА
ПЕТНА

Превод от английски: Валери Петров, 1996

chitanka.info

В онези далечни дни, мое Безценно съкровище, когато животните бяха с едноцветни кожи, Леопардът живееше в една местност, наречена Високото плато. Помни, че става дума не за Ниското плато, и дори не за Средното, дето все пак се срещат храсталаци, а за псолютно голото, горещо и нажежено от слънцето Високо плато, дето има само пясък, скали с пясъчен цвят и тук-там по някой кичур пясъчножълтеникаква трева. Сред тях освен Леопарда живееха Жирафът, Зебрата и разните Антилопи, като антилопата Иланд, която е едра като вол; и антилопата Куду, която има рога като тирбушони; и бързият Хартбист, с рога, извити като лира. И всички те бяха от горе до долу псолютно жълтеникаво-белезникави. Но Леопардът беше по-псолютно жълтеникаво-белезникав от всички тях. Той беше едно белезникаво коткообразно същество, което не се отличаваше ни на косъм от псолютно жълтеникаво-белезникавия цвят на Високото плато. И това беше много лошо за Жирафа и за Зебрата, и за разните Антилопи, защото Леопардът лягаше до някой псолютно жълтеникаво-белезникав камък или кичур трева и чакаше да минат Жирафът или Зебрата, или Иландът, или Кудуто, или дребната Антилопа, която живее в храстите, или петнистата Антилопа с бялата муцунка. И когато те минеха край този камък или кичур трева, без нищо да подозират, Леопардът скачаше и ги изненадваше до смърт. Да, да, точно до смърт — един удар с лапата, и край на скокливия им живот!

А освен Леопарда на Високото плато живееше един Етиопец с лък и стрели. (Той тогава също беше псолютно жълтеникаво-белезникакъв и не се забелязваше никакъв сред пясъчното Плато.) Двамата излизаха обикновено заедно на лов — Етиопецът със своите лък и стрели, а Леопардът със своите нокти и зъби — докато накрая всички животни — и Иландът, и дивото магаре Квага, и Жирафът, и Кудуто — вече не знаеха какво да прафят и кУдУ да скачат. Да, мое Безценно съкровище, просто съвсем не знаеха.

Все пак постепенно — всичко живо тогава живееше много дълго — те започнаха да странят от всяко нещо, което приличаше на Леопард или на Етиопец; и така полека-лека — Жирафът най-пръв, защото беше най-дългокрак — те започнаха да напускат Високото плато. Те се изнизваха дни наред, докато стигнаха до една огромна гора, псолютно пълна с дървета и шумаци, шубраци и гъстаци, които хвърляха хиляди

сенки, шарени-марени и гъсти-пъстри, на точици и ивички, сплетени и игривички. И в тази гора те се скриха. И пак постепенно — дали от туй, че сами се движеха от сянка на слънце, или от туй, че сенките на листата се мърдаха по тях — Жирафът стана на петна, Зебрата — на ивици, а Иландът и Кудуто потъмняха и гърбовете им станаха на къдрави сиви бразди като кора на дърво. И така, макар да можеха да се чуят и подушат, те се забелязваха много мъчно, и то само ако знаеш къде точно да ги търсиш. И си прекарваха чудесно сред псолотно гъстите и пъстри сенки на гората; а Леопардът и Етиопецът търчаха като луди насам-натам по псолотно жълтеникакво-белезникаквото Високо плато и се чудеха къде са се дянали техните вкусни закуски, обеди и вечери. Накрая двамата така огладняха, че почнаха да ядат плъхове, бръмбари и скални зайци — можеш да си представиш: Леопардът и Етиопецът! — и от това коремите ги заболяха ужасно. И тогава те срещнаха Павиана — големия лаещ песоглав Маймун, който е Безспорно най-премъдрото животно в цяла Южна Африка.

И рече Леопардът на Павиана (а пък денят беше ужасно горещ):
— Къде отиде дивечът?

И Павианът смигна. Защото знаеше къде.

И рече Етиопецът на Павиана:

— Можете ли ми посочи настоящото местонахождение на туземната Фауна? (Кое то значеше пак същото, което беше попитал Леопардът, само че Етиопецът говореше винаги с дълги думи. Защото беше възрастен.)

И Павианът пак смигна. Защото знаеше къде.

И рече той:

— Дивечът шари другаде и моят съвет към теб, Леопарде, е да се отдадеш и ти на шарене, и то час по-скоро.

И рече Етиопецът:

— Много добре, но бих искал да узная накъде е емигрирала туземната Фауна?

И рече Павианът:

— Туземната Фауна се приспособи към туземната Флора, тъй като беше крайно време да се променя. И моят съвет към теб, Етиопецо, е да пристъпиш към промяна и ти, и то час по-скоро.

Леопардът и Етиопецът се учудиха, но все пак тръгнаха да търсят туземната Флора и след много-много дни стигнаха до

огромната, висока, гъста гора, пълна със стъбла на дърветата и цялата набъкана и нацвъкана, нашарена и намарена, напръскана и наблъскана, зачернена и зачеркната с псолютно всякакви сенки и сенчици. (Повтори го на глас и ще разбереш колко сенчеста беше тази гора!)

— Какво може да е това нещо — каза Леопардът, — което хем е псолютно тъмно от сенки, хем е псолютно пълно със светлинки?

— Не зная — каза Етиопецът, — но трябва да е туземната Флора. Подушвам Жираф и чувам Жираф, макар че самия Жираф не мога да го видя.

— Чудна работа! — каза Леопардът. — Сигурно е така, защото сме дошли от светлото. И аз подушвам Зебра, чувам Зебра, но никаква Зебра не виждам.

— Може да сме забравили как изглеждат — каза Етиопецът, — толкоз отдавна не сме ги виждали.

— Ами! — каза Леопардът. — Аз ги помня отлично, особено техните кокалчета с вкусен костен мозък. Жирафът е около 5 метра висок и псолютно червеникаво-златист от главата до петите; а Зебрата е 1,5 метра висока и псолютно сивобежова от главата до петите.

— Хм! — каза Етиопецът, като се взираше в шарено-марените сенки на туземната Горофлора. — Тогава те би трябвало да личат в тази тъмница, като зрели банани в комин.

Но тях ги нямаше никакви. Леопардът и Етиопецът ги търсиха цял ден, но макар да ги подушиха и чува безброй пъти, не можаха да ги открият.

— Знаеш ли какво? — каза Леопардът, когато стана към 5 часа след пладне. — Я да почакаме да се стъмни! Това ловуване по светло се очертава като пълен провал.

Те изчакаха, докато се стъмни, и тогава Леопардът дочу нещо да сумти под звездната светлина, която падаше на сплетени ивици през клоните. Той скочи в посока на сумтенето и нещото замириса на Зебра, и беше на допир като Зебра и когато той го цапна с лапата си, зарита като Зебра; но все пак Леопардът не можеше да го види. И той каза:

— Кротувай, същество без форма! Все едно; ще натискам главата ти до сутринта, защото в тебе има нещо, което не ми е ясно.

И в същото време дочу трошене на клони, боричкане; и Етиопецът извика:

— Хванах нещо, но не мога да го видя! Мирише на Жираф, рита като Жираф, но няма форма!

— Нищо, че няма! — каза Леопардът. — Прави като мен, натискай му главата до сутринта! И моето няма форма.

И така те ги натискаха здраво, докато се зазори, и тогава Леопардът каза:

— Какво е сервирано за закуска, братко?

Етиопецът се почеса по тила и каза:

— Би трябвало да бъде псолотно сивобежово и би трябвало да бъде Зебра, но е цялото на черни и червеникави ивици. Какво си си направила, Зебро? Ако бяхме на Високото плато, каквато си станала, щях да те видя от десет километра. При това нямаш никаква форма. Фу!

— Да — каза Зебрата. — Но ние не сме на Високото плато. Не виждаш ли?

— Почвам да виждам — каза Леопардът. — И тебе те виждам. Но вчера през целия ден не видях нищо. Как го правите?

— Пуснете ни да се изправим — каза Зебрата, — и ще ви покажем как.

Двамата пуснаха Зебрата и Жирафа да се изправят. И Зебрата направи две крачки към един храст наблизко, върху който светлината падаше на пръчки — на пръчки; а Жирафът се измести и той към близките дървета, които хвърляха сянка на точки — на точки.

— Сега внимавайте в картинката! — каза Зебрата и Жирафът. — Ето как става. Едно, две, три — закуската се скри!

Леопардът и Етиопецът останаха със зяпнали уста. Колкото и да се вглеждаха, виждаха само гора със светлини на пръчки и сенки на точки и ни помен от Зебра и Жираф. Зебрата и Жирафът бяха се скрили в гората и бяха офейкали.

— Хи-хи! — каза Етиопецът. — Такъв номер заслужава да се запомни. Вземай поука, Леопарде! В тази тъмница ти се виждаш ясно като калъп сапун в кофа за въглища.

— Хо-хо! — каза Леопардът. — А тебе ще те учуди ли много, ако узнаеш, че в тази тъмница се виждаш ясно като етикет за тетрадка върху чувал с брикети?

— Хайде! Празни думи корем не пълнят — каза Етиопецът. — Едно е ясно: че не съответстваме на фона. Аз ще се вслушам в съвета

на Павиана. Той ми каза, че дивечът се бил променил, и ме посъветва да пристъпя и аз към промяна. И понеже нямам нищо друго за променяне, ще променя цвета на кожата си.

— И какъв цвят си избра? — каза Леопардът, ужасно развълнуван.

— Един чудесен чернокафяв цвят, с малко червеничко в него и лек сивосинкав оттенък. Няма цвят, по-добър от този, за криене в ями и зад дървета.

И той тутакси промени кожата си и Леопардът се развълнува още повече. Не беше виждал дотогава човек да си мени кожата.

— А аз какво да правя? — каза той, когато Етиопецът покри с прекрасния черен цвят и върховете на кутретата си.

— Вслушай се и ти в съвета на Павиана! Той ти каза, че дивечът бил шарил другаде и те посъветва да се отдадеш и ти на шарене.

— Малко ли шарихме досега с тебе и какво се получи?

— Нищо не си разбрал — каза Етиопецът. — Павианът ти каза не да се отдадеш на шарене из Южна Африка, ами да се отдадеш аз да те нашаря. Може на петна например.

— Каква полза от това? — каза Леопардът.

— За ползата питай Жирафа — каза Етиопецът. — Или, ако предпочиташ ивиците, питай Зебрата. Струва ми се, че техните шарки не им дават основание за недоволство.

— Ха! — каза Леопардът. — Да приличам на Зебра? За нищо на света!

— Все пак помисли си — каза Етиопецът, — защото, макар да не ми се иска да ходя на лов без теб, ще трябва да се примиря с това, ако ти настояваш да се набиваш в очи като слънчоглед пред катраносана ограда.

— Тогава по-добре на петна — каза Леопардът. — Но да не ми направиш такива едри и безвкусни. Да приличам на Жираф? За нищо на света!

— Ще ти ги направя с върховете на пръстите си — каза Етиопецът. — По кожата ми има излишна черна боя. Изправи се!

И той събра петте си пръста (по новата му кожа имаше наистина много останала боя) и с върховете им почна да цапа-цапа по кожата на Леопарда; и където петте му пръста цапваха по кожата, оставяха пет петънца, чернички и едно до друго. Ти, мое Безценно съкровище,

можеш да ги видиш на всяка леопардова кожа. Тук-там е петънцата излизаха размазани, но все пак, ако погледнеш който и да е Леопард отблизо, ще видиш навсякъде по него следите от петте черни пръста на Етиопеца.

— Сега си Леопард и половина! — каза Етиопецът. — Можеш да легнеш на равната земя и да се преструваш на купчина камъни. Можеш да легнеш на гола скала и да се преструваш на пъстър камък. Можеш да легнеш на разлистен клон и да се преструваш на светлина, която се процежда през листата. И можеш да легнеш на сред някоя пътечка и да се преструваш на каквото си щеш. Да съм на теб, ще измъркам от удоволствие.

— Щом мога да се преструвам на толкова неща — каза Леопардът, — защо и ти не се направи на петна?

— Черното е добро за мен. Един „мръсен негр“ не бива да се набива много в очи — каза Етиопецът. — Тръгвай с мен да видим ще успеем ли да си хванем някой от тези господа „Раз, два, три — закуската се скри“!

И тогава те тръгнаха на лов и оттогава в лова им потръгна, мое Безценно съкровище. И те заживяха щастливо. И това е всичко.

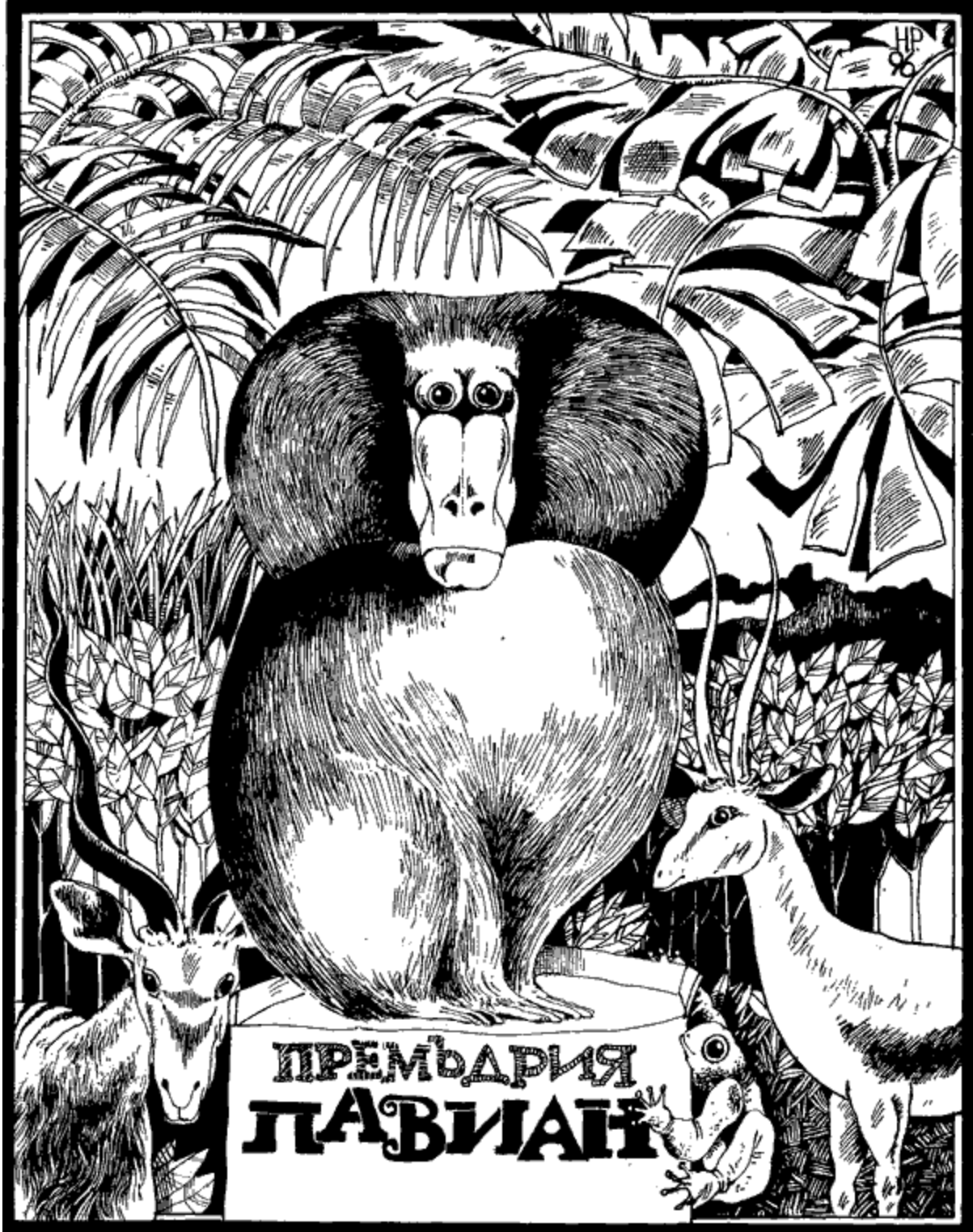
Наистина понякога ще чуеш възрастните да казват: „Кога е било етиопец да си смени цвета и леопард — петната!“ То е, защото повечето от тях не знаят, че това е било. Но оттогава Леопардът и Етиопецът вече не са се променяли и едва ли ще се променят. Защо ли? Защото се харесват, каквито са.

* * *

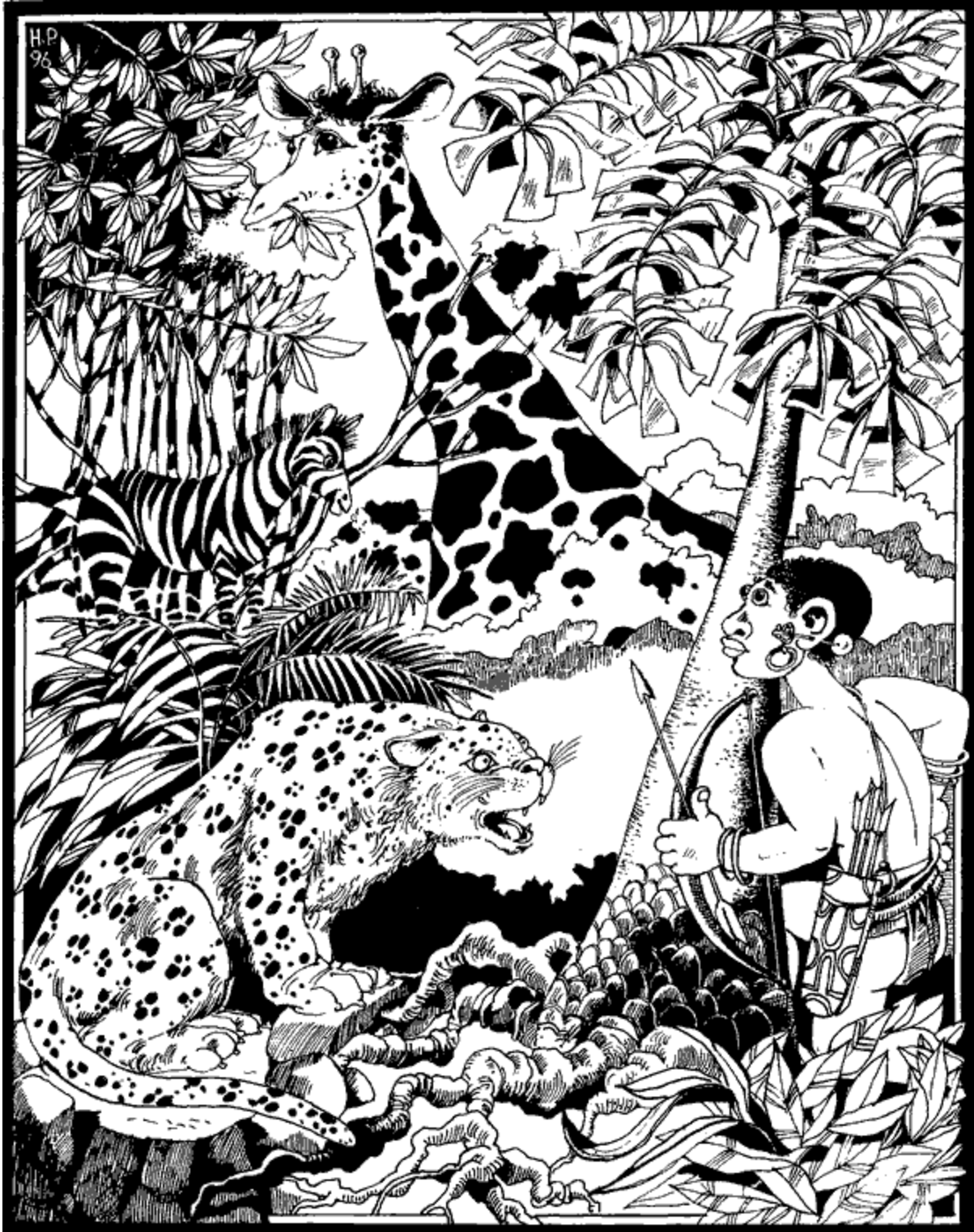
*Аз съм твойто Премъдро навиянче
и ти казвам Премъдрост голяма:
— Ела да се слеем с природата!
И веднага! И само с теб двама!
Долу дойдоха гости. И викат.
Те не знаят, че си у дома.
Ти не си им дотрябвал чак толкоз.
Нека мама ги среща сама!*

*А ние да идем в свинарника!
И може след туй край реката!
И ще седнем след туй на оградата
и пак ще си клатим краката.
И гората след туй ще преминем
от единия до другия край,
и няма да се връщаме вкъщи,
преди да ни викнат за чай.
И ще бъдем индианци и трапери.
И ще ходим на лов без пътека.
Ще играем на квото ти искаш,
само с тебе да бъдеме нека!
Ето, взех ти лулата с тютюна.
И твоя бастун от бамбук.
Хайде, хайде, бе! Хайде, бе, татенце!
Да изчезваме бързо оттук!*

Това е Премъдрият павиан, песоглавият Маймун, който е Безспорно най-премъдрото животно в цяла Южна Африка. Изкопирах го от една статуя, която си измислих сам, и написах неговото име на това, дето е седнал отгоре на него. Написах го с букви, които са не-бенгалски, не-коптски, не-йероглифски, не-клиновидни, не-бирмански и не-еврейски, само защото той е толкова премъдър. Да кажеш, че е хубав, не е; но по мъдрост няма равен. Искаше ми се да го нарисувам с бои, но не ми позволиха. Чадърестото нещо около главата на Павиана е неговата Традиционна грива.

На тази рисунка съм направил Леопарда и Етиопеца, след като са послушали съвета на Премъдрия павиан, и Леопардът се е отдал на нашарване, а пък Етиопецът е променил цвета на кожата си. Етиопецът наистина беше негър и затова се наричаше Самбо. Леопардът се казваше открай време Пъструшко, макар че не беше тъй мил за Антилопите, както изглежда от името му. Сега двамата са на лов в гъсто-пъстрата гора и търсят господата „Едно, две, три — закуската се скри“; а пък те са съвсем близко — ако се вгледаш внимателно, ще видиш един от тях. Етиопецът се е скрил зад едно шарено-марено дърво, защото се слива с цвета на кожата му; а Леопардът лежи до една гъсто-пъстра купчина камъни, понеже те се сливат с петънцата му. Един от двамата „Едно, две, три“ хрупка листата на високото дърво в дъното. Това прилича на скрита картинка, само че е истинско.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.